

RICHARD OSMAN

Τύχη BOYNO

Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος

#1 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ
ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τύχη Βουνό**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The impossible fortune

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House UK, Λονδίνο, 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Richard Osman

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρίστος Κυθρεώτης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Richard Bravery/Penguin Random House UK

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπέννης

© Six Seven Entertainment, 2025

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026

ISBN 978-618-01-6594-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες ΤΔΜ-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

RICHARD OSMAN

Τύχη
BOYNO

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Στο διαδίκτυο σου δείχνουν πώς να κατασκευάζεις βόμβες. Αρκεί να ξέρεις πού να ψάξεις.

Τι ν' αγοράσεις κι από πού. Πώς να τα συναρμολογήσεις όλα. Μέχρι και βίντεο υπάρχουν. Άντρες με μπαλακλάβες και κατσαβίδια. Συγκολλήσεις καλωδίων πάνω σε τακτικούς πάγκους, μέσα σε γκαράζ από τσιμεντόλιθους.

Δε σου λένε απαραίτητα για τους κινδύνους. Όμως θέμα λογικής είναι. Να προσέχεις με τα εκρηκτικά, δε χρειάζεται να σ' το πουν αυτό, σωστά; Κανένας δε χρειάζεται να πει «Μην το προσπαθήσεις αυτό στο σπίτι», ε;

Υπάρχουν οδηγίες για μεγάλες βόμβες, μικρές βόμβες, βόμβες με καρφιά, χημικές, ό,τι βόμβα μπορεί να 'θελες ποτέ να φτιάξεις.

Μικρή προς μέτρια ήταν η σωστή επιλογή στην προκειμένη περίπτωση. Αρκετά σταθερή ώστε να την κουβαλάς εδώ κι εκεί, κι αρκετά ισχυρή ώστε να 'ναι φονική.

Στο τέλος, το ευκολότερο πράγμα ήταν να πας σε μια από τις ιστοσελίδες που κάνουν όλη τη δουλειά για λογαριασμό σου. Σου φτιάχνουν τη βόμβα επί παραγγελία σύμφωνα με τις δικές σου προδιαγραφές, σ' την παραδίδουν, μέχρι που σε βοηθούν και να την τοποθετήσεις, αν το χρειάζεσαι. Η συγκεκριμένη εταιρεία είχε πολύ καλές κριτικές. Πρόσφεραν ακόμα και εγγύηση για επιστροφή χρημάτων εάν η βόμβα δεν εκρήγνυτο. Η εταιρεία λέγεται «Μπαμ και Κάτω».

Δεν είναι φτηνό αν συνυπολογίσεις την τεχνογνωσία, το κατασκευαστικό κόστος, την παράδοση και, το πλέον δαπανηρό, τη μυστικότητα του όλου πράγματος. Αν θέλεις να μάθεις πόσο κοστίζει μια ανθρώπινη ζωή, η απάντηση είναι γύρω στις είκοσι εφτά χιλιάδες λίρες. Αφορολόγητες και χωρίς ΦΠΑ. Για προφανείς λόγους.

Αξίζει ωστόσο τα λεφτά της, και με το παραπάνω. Όταν τελικά εκρηγνυται η βόμβα, τα λεφτά δεν είναι ζήτημα, σωστά;

Τα λεφτά δεν είναι το παν φυσικά. Το αντίθετο, από μερικές απόψεις.

Εντάξει, λοιπόν, ας μη χρονοτριβούμε.

Ο χρόνος κυλάει, τικ τακ κάνει το ρολόι, κι όχι μόνο το ρολόι δηλαδή.

Τζόις

Εχω λίγο καιρό να γράψω, το ξέρω. Λυπάμαι. Θα αναρωτιέστε πού πήγα. Το 'σκασα στις Μπαχάμες, άραγε, με έναν εκπαιδευτή αστυνομικών σκύλων; Αυτό ήταν ένα όνειρο, στην πραγματικότητα, που είδα τις προάλλες. Αλλά μετά ξύπνησα γιατί ο Άλαν γάβγιζε σ' έναν σκίουρο που είχε εντοπίσει έξω απ' το παράθυρο.

Ήμουν τόσο απασχολημένη με τον γάμο, που δεν είχα χρόνο να σκεφτώ. Γινόταν χαμός.

Ο ανθοπώλης, η τούρτα – πώς μπορεί μια τούρτα να είναι τόσο ακριβή; Πρόκειται απλώς για αυγά, ζάχαρη, μαργαρίνη, σωστά; Εντάξει, είναι στολισμένη, αλλά και πάλι. Ύστερα είναι το νυφικό, αυτό είχε πλάκα, ήπιαμε κοκτέιλ Buck's Fizz όλοι. Μέχρι και σε νυχάδικο πήγα – φυσικά είχα δει νυχάδικα, όμως ντρεπόμουν πάντα πολύ να μπω. Ήταν πολύ καλές οι κοπέλες, κι ίσως ξαναπάω έτσι και παντρευτεί κάποιος άλλος.

Αύριο είναι η μέρα. Γάμος ημέρα Πέμπτη; Ξέρω, ξέρω. Τι τρέχει μ' εμάς και τις Πέμπτες;

Δεν παντρεύεται κάθε μέρα το μοναχοπαίδι σου, ε; Μερικοί εδώ γύρω έχουν εγγόνια που παντρεύονται, όμως όχι εγώ, γιατί η Τζοάνα είπε να παντρευτεί με το πάσο της και μπορεί τελικά να 'ταν και καλύτερα έτσι, ό,τι αντίθετο κι αν έχω πει όλα αυτά τα χρόνια. Και να σκεφτείς ότι πέρσι τέτοια εποχή είχε ακόμη σχέση με τον πρόεδρο της ποδοσφαιρικής ομάδας.

Πριν από τον Πολ.

Η Τζοάνα κι ο Πολ γνωρίστηκαν στο διαδίκτυο. Μου λένε συχνά –εντάξει, ο Ρον μου το λέει– ότι θα έπρεπε να κάνω διαδικτυακές γνωριμίες, όμως ανησυχώ μήπως αυτό που θα ήθελαν όλοι τελικά θα 'ταν τα στοιχεία της πιστωτικής μου κάρτας. Ο Ιμπραϊμ μου είπε ότι δεν πρέπει να λέω ποτέ το όνομα του Άλαν σε ανθρώπους στο πάρκο, επειδή μπορεί να χρησιμοποιήσουν την πληροφορία για να σου κλέψουν τον κωδικό πρόσβασης. Του είπα ότι δε χρησιμοποιώ το όνομα του Άλαν σε κανέναν από τους κωδικούς μου, όμως αυτός επέμενε. Έτσι, αν με ρωτάει κάποιος ποιο είναι το όνομα του Άλαν, λέω Τζόις. Κι αν μετά ρωτάει εμένα πώς με λένε, λέω ευγενικά αντίο.

Ανέφερα τον ανθοπώλη και την τούρτα και το νυφικό, και πάει λέγοντας, όμως όχι ότι η Τζοάνα κι εγώ έχουμε *καβγαδίσει* για όλα αυτά, καθώς και για πολλά άλλα. Για παράδειγμα, στον γάμο θα παίζουν μόνο «Backstreet Boys», καθόλου ύμνους. Έφτασα στο σημείο να πω «Αν δε θέλεις τη βοήθειά μου, απλώς πες το μου», κι εκείνη απάντησε «Δε θέλω τη βοήθειά σου, μαμά», πράγμα που μ' έκανε να βάλω τα κλάματα, και μετά τα έβαλε κι εκείνη και είπε ότι φυσικά και ήθελε τη βοήθειά μου, κι εγώ είπα ότι ήξερα πως έχωνα τη μύτη μου, το ήξερα, και τότε ο δόλιος ο Ιμπραϊμ έσκασε μύτη, στο μέσον αυτής της σκηνής, και μεμιάς έγινε αθόρυβα καπνός. Το 'χω ξαναπει, ο Ιμπραϊμ δεν είναι κάνας βλάκας, παρά μόνο σ' ό,τι έχει να κάνει με σκύλους και κωδικούς πρόσβασης.

Η Τζοάνα κι εγώ έχουμε διαφορετικές ιδέες περί γάμου, είναι αναμενόμενο. Αν έχουμε διαφορετικές ιδέες περί γλουτένης, θα 'χουμε διαφορετικές ιδέες για τα περισσότερα πράγματα. Υπάρχει ο δικός μου τρόπος να γίνονται τα πράγματα (τελειοποιημένος στη διάρκεια μιας μακράς κι ευτυχισμένης ζωής) κι ο τρόπος της Τζοάνα. Αυτός που αποκαλεί ο Ρον «λονδρέζικος».

Ο πρώτος πρώτος καβγάς ξέσπασε περίπου σαράντα πέντε δευτερόλεπτα αφότου αυτή κι ο Πολ μου είπαν ότι θα παντρεύονταν. Ενθουσιάστηκα. Θέλω να πω, είχαν λίγο καιρό μόνο που 'χαν γνωριστεί, και στο Netflix ακούς κάθε λογής ιστορίες, ε, όμως εγώ είχα ενθουσιαστεί παρ' όλα αυτά. Ο Πολ είναι αξιαγάπητος, καθόλου σαν αυτούς με τους οποίους βγαίνει συνήθως η Τζοάνα και σε γενικές γραμμές δείχνουν εκατομμυριούχοι ή Αμερικανοί. Όχι ότι έχω κάτι ενάντια στους εκατομμυριούχους ή τους Αμερικανούς, κάθε άλλο, δείτε, για παράδειγμα, τον Τζορτζ Κλούνεϊ, όμως η ποικιλία είναι το αλατοπίπερο της ζωής κι ο Πολ είναι καθηγητής σε πανεπιστήμιο (στο Μίντλσεξ, αλλά και πάλι...). Και το να 'σαι καθηγητής είναι μια ισόβια δουλειά, ενώ το να είσαι πρόεδρος ποδοσφαιρικής ομάδας ή εκατομμυριούχος δεν είναι.

Ο πρώτος καβγάς λοιπόν.

Αγκάλιασα την Τζοάνα, μετά και τον Πολ: τη ρώτησα αν θα ήταν μεγάλος γάμος, και μου είπε, σε καμία περίπτωση, ήθελε έναν μικρό, κλειστό γάμο, και τότε εγώ είπα, δε θυμάμαι ακριβώς τα λόγια, αλλά κάτι του τύπου «Αχ, τι κρίμα, αλλά δεν πειράζει», κάτι πολύ ουδέτερο, με ξέρετε, κι αυτή είπε: «Γιατί είναι κρίμα;» Το είπε πολύ ευγενικά επειδή ήταν ο Πολ εκεί, αλλά κατάλαβα ότι ψήνονταν μελάδες, έτσι σκέφτηκα, εντάξει, θα εκτονώσω την κατάσταση, κι είπα «Α, μη μ' ακούς, απλώς σκέφτηκα ότι, μιας και δε μικροπαντρεύεσαι, θα ήθελες ίσως να έρθει πολύς κόσμος» κι αυτή είπε τότε ψύχραιμα: «Δε μικροπαντρεύομαι;». «Όχι, όχι, δεν εννοούσα ότι σε πήραν και τα χρόνια», είπα, «απλώς πολλοί στην ηλικία σου κάνουν δεύτερο γάμο, μετά από διαζύγιο», και κατάλαβα πάλι πως αυτό δεν είχε βοηθήσει τα πράγματα. Ο Πολ πήγε να παρέμβει σ' εκείνη τη φάση, όμως καμιά μας δεν άκουγε και ξέραμε ότι βρισκόμασταν σε μια πολύ λεπτή φάση στη λογομαχία μας. Η Τζοάνα χαμογέλασε (όμως τα μάτια της δε χαμογε-

λούσαν, κι απ' αυτό μπορείς να καταλάβεις πολλά, ε;) κι είπε ότι ένας μικρός γάμος ήταν αυτό που της ταίριαζε κι αυτό που θα έκανε, αφού εκείνη ήταν που παντρευόταν. Δέχτηκα το επιχείρημά της, όμως με ξέρεις, το κεφάλι μου ήταν γεμάτο παρανύμφους, ωραίους ταξιθέτες, ανθοδέσμες, χορό. Κάτι σαν το *Μπρίτζερτον*, αν το έχεις δει. Φανταζόμουν ένα μεγάλο πλήθος από χαρούμενες φίλες, να σκουπίζουν όλες τα δάκρυά τους και να κάνουν κολακευτικά σχόλια για το καπέλο μου. Την Ελίζαμπεθ, τον Ρον και τον Ιμπραϊμ μαζί μου. Θα ήμουν στην μπροστινή σειρά, κι εκείνοι από πίσω. Θα έσκυβαν και θα μου 'λεγαν πόσο όμορφη έδειχνα. Όλα αυτά στριφογυρνούσαν στο κεφάλι μου όταν είπα: «Εσύ ξέρεις καλύτερα, είμαι σίγουρη. Έτσι δε συμβαίνει πάντα;» Σ' αυτήν τη φάση η Τζοάνα ζήτησε από τον Πολ να φτιάξει τσάι για όλους μας.

Τώρα που τα γράφω, βλέπω ότι θα μπορούσα να το είχα χειριστεί διαφορετικά.

Η Τζοάνα πλησίασε πολύ κοντά και μου είπε ότι θα διατηρούσε την ψυχραιμία της μόνο και μόνο επειδή ο Πολ δεν την είχε δει ποτέ να τη χάνει και της φαινόταν προτιμότερο να περράσουν πρώτα κάπου δεκαοκτώ έγγαμοι μήνες προτού τη δει εκείνος να γίνεται έξω φρενών (δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή, όμως ήθελα να της πω ότι είχε απόλυτο δίκιο σ' αυτό. Όταν με είδε για πρώτη φορά ο Τζέρι να ξεσπάω στ' αλήθεια, ζούσαμε σ' ένα τριάρι στο Χέιγουορντς Χιθ κι ήμουν έγκυος, έτσι ήταν πολύ αργά για να το ξανασκεφτεί). Τότε είπε ότι θα έκανε μικρό γάμο χωρίς πολλή φασαρία αλλά με πολλή αγάπη, κι εγώ είπα, και ξέρω ότι δε θα έπρεπε να είχα πει τίποτε απολύτως, ότι ένας μεγάλος γάμος δεν είναι φασαρία κι ότι ίσως δε σκεφτόταν σωστά: ο Πολ μπήκε για να ρωτήσει πού ήταν το γάλα κι είπαμε και οι δύο «Στο ψυγείο», χωρίς να πάρει η μια τα μάτια της από την άλλη.

Ήξερα ότι είχε δίκιο, παρεμπιπτόντως, στ' αλήθεια το ήξε-

ρα. Όμως ήμουν ενθουσιασμένη με τον γάμο της προτού καν εκείνη γεννηθεί, και τον είχα φανταστεί τόσες φορές, που φερόμουν παράλογα. Το καταλαβαίνω τώρα, όμως όχι εκείνη τη στιγμή. Όταν παντρευτήκαμε ο Τζέρι κι εγώ, δεν είχαμε λεφτά για μεγάλο γάμο. Ήταν μια θαυμάσια ημέρα, όμως ο γάμος ήταν κλειστός. Μόνο οι γονείς μας, οι γείτονές μας από το 17 (αλλά όχι από το 13, λόγω ενός περιστατικού μ' ένα θαμνοκοπτικό), ο κουμπάρος του Τζέρι από τη δουλειά του, μερικές φίλες μου νοσοκόμες και δύο ξαδέλφες που δεν καταλάβαιναν από όχι. Φάγαμε σάντουιτς στην παμπ ύστερα (σε πριβέ χώρο) και την επομένη ήμασταν πίσω στη δουλειά και οι δύο.

Έτσι, τέλος πάντων, τα είπα όλα αυτά στην Τζοάνα. Ήξερα ότι ήμουν σε θέση άμυνας και σκέφτηκα πως, αν ανέφερα τον Τζέρι, μπορεί να κέρδιζα λίγο χρόνο. Κι όταν αυτή με αγκάλιασε και είπε «Φαντάζομαι διαρκώς τον μπαμπά να με συνοδεύει στην εκκλησία», κι όταν εγώ –που δε χρειαζόταν να το φανταστώ γιατί το είχα φανταστεί τόσες φορές, ώστε είχε γίνει αληθινό για μένα– την αγκάλιασα επίσης, συνειδητοποίησα ότι η ζωή δεν μπορεί να είναι πάντα *Μπρίτζερτον*.

Έτσι η Τζοάνα έκλαιγε σκεπτόμενη τον μπαμπά της, κι εγώ έκλαιγα καθώς τον σκεφτόμουν επίσης, κι ο Πολ γύρισε με δύο φλιτζάνια τσάι και είπε «Δεν μπόρεσα να βρω τη ζάχαρη, όμως φοβόμουν να ρωτήσω», που είναι ό,τι θα είχε πει κι ο Τζέρι, και τότε συνειδητοποίησα ότι δε μ' ένοιαζε ο γάμος, αν θα ήταν μεγάλος ή μικρός, αλλά μόνο η όμορφη κόρη μου κι αυτός ο αξιαγάπητος άντρας. Μικρός ξε-μικρός, βέβαια, η Τζοάνα δεν μπορούσε να με εμποδίσει να αγοράσω καινούργιο καπέλο.

Ο Πολ έδωσε και στις δύο το τσάι μας κι από ένα χαρτομάτιλο, είπα στην Τζοάνα ότι την αγαπούσα, κι αυτή μου 'πε το ίδιο, κι ο Πολ είπε «Μήπως χρειαστεί στο μέλλον, πού 'ναι η ζάχαρη;», του απάντησα ότι ήταν στο ντουλάπι πάνω από τον

φούρνο μικροκυμάτων, η Τζοάνα ρώτησε αν υπήρχαν μες στον φούρνο μου τίποτε κοσμήματα ή κοκαΐνη, ή κάνα όπλο ίσως, κι εγώ είπα όχι. Ήταν ήσυχη χρονιά από αυτή την άποψη.

Εξακολουθούμε να συναντιόμαστε κάθε Πέμπτη φυσικά, η Ελίζαμπεθ, ο Ρον, ο Ιμπραΐμ κι εγώ, και μπαينوβγαίνουμε στα διαμερίσματα ο ένας του άλλου σε καθημερινή βάση (λιγότερο στην περίπτωση της Ελίζαμπεθ – χρειάζεται λίγο χρόνο ακόμα), όμως έχουμε καταφέρει να κρατηθούμε μακριά από οποιαδήποτε αληθινά μπλεξίματα εδώ και ένα διάστημα.

Είπα στην Τζοάνα ότι η Ελίζαμπεθ, ο Ρον κι ο Ιμπραΐμ θα ενθουσιάζονταν για λογαριασμό της και θα καταλάβαιναν πως θα επρόκειτο για κλειστό γάμο, η Τζοάνα είπε ότι φυσικά θα ήταν καλεσμένοι, εγώ είπα «Παραπάει, ένας κλειστός γάμος πρέπει να 'ναι κλειστός, θα υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που θα πρέπει να προσκληθούν πρώτα», και τότε η Τζοάνα είπε «Μαμά, όταν λες ότι θέλεις “μεγάλο γάμο”, πόσους ανθρώπους εννοείς;» Απάντησα «Καμιά διακοσαριά, τόσους έχω στο μυαλό μου», κι αυτή γέλασε. Είπε ότι η φίλη της η Τζέσικα (Τζασίντα; Τζεμίμα;) είχε οκτακόσιους ανθρώπους στον γάμο της στο Μαρόκο.

Έτσι ρώτησα την Τζοάνα με πόσους καλεσμένους θα θεωρούσε έναν γάμο κλειστό κι αυτή είπε: «Περίπου διακόσιους, μαμά».

Να μαστε λοιπόν. Η Τζοάνα κάνει τον κλειστό γάμο που ήθελε ανέκαθεν κι εγώ τον μεγάλο γάμο που ήθελα πάντα. Μερικές φορές ωφελεί να είσαι διαφορετική απ' τα παιδιά σου.

Μετά ρώτησα αν μπορούσαν να έρθουν ο Μπόγκνταν και η Ντόνα, ή ίσως ο Κρις και η Πατρίς, και η Τζοάνα μου είπε να μην προκαλώ την τύχη μου, αλλά μπορούσαν να έρθουν στη βραδινή δεξίωση, όπου οι καλεσμένοι θα είναι περίπου τετρακόσιοι. Αυτός κι αν είναι κλειστός γάμος, Τζοάνα.

Τέλος πάντων, τα ρούχα μου για τον γάμο είναι σιδερωμέ-

να κι απλωμένα στο εφεδρικό κρεβάτι. Μπαίνω συνεχώς και τα κοιτάζω. Το καινούργιο μου καπέλο είναι μέσα σ' ένα κουτί. Ο Μαρκ από τα Ταξί Ρόμπερτσμπριτζ έχει μισθώσει ένα λεωφορείακι για να μας πάει όλους αύριο στον γάμο. Δε θα γίνει σε εκκλησία όπως στα όνειρά μου, αλλά σ' ένα υπέροχο σπίτι στην εξοχή του Σάσεξ, που στην πραγματικότητα είναι πολύ ομορφότερο απ' ό,τι θα ήταν μια εκκλησία, κάτι που μου μαθαίνει ότι δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι πάντοτε τα όνειρά σου. Ή ότι πρέπει να επιτρέπεις στους άλλους να έχουν κι αυτοί τα δικά τους.

Έτσι, την επόμενη φορά που θα έχετε νέα μου, θα είμαι πεθερά. Ο πατέρας του Πολ, ο Άρτσι, είναι επίσης χήρος που έχει κλείσει τα ογδόντα, με μουστάκι κι αέρα ανθρώπου που χρειάζεται φροντίδα. Βλέπω από το σχεδιάγραμμα των τραπεζιών ότι κάθομαι δίπλα στο κορυφαίο τραπέζι.

Μπορεί τα μπλεξίματα να βρίσκονται σε έλλειψη, το ίδιο όμως κι ο έρωτας.

Στην υγεία τού αύριο λοιπόν, στην υγεία του έρωτα, και να λείπουν τα μπλεξίματα.

ΠΕΜΠΤΗ

2

Η Ελίζαμπεθ αρχίζει ξανά να νιώθει. Τι ακριβώς, δε θα μπορούσε να πει. Όμως υπάρχει κάτι εκεί, και δεν είναι μόνο το μπράντι. Είναι σε εγρήγορση, χωρίς ακόμη να 'χει ιδέα για ποιο λόγο.

Στα αριστερά της, ο Ρον σηκώνει την μπίρα του προς το ηλιοβασίλεμα του Σάσεξ. «Έχω βρεθεί σε πολλούς γάμους, και βασικά στους δικούς μου, αλλά αυτός ήταν ο καλύτερος. Στην Τζοάνα».

«Στην Τζοάνα», λέει ο Ιμπραϊμ σηκώνοντας το ουίσκι του. Στη διάρκεια της τελετής είχε κλάψει περισσότερο κι από την Τζόις.

«Και στον Πολ», λέει η Τζόις. «Ας μην ξεχνάμε τον Πολ».

«Ο κουμπάρος έβγαλε τρομερό λόγο», λέει ο Ρον.

Ο κουμπάρος. Η Ελίζαμπεθ τον σκεφτόταν.

«Ήταν νευρικός», λέει η Τζόις.

«Όπως και να 'χει», λέει ο Ρον, «δεν κάνεις εμετό κιόλας. Δεν είναι ο δικός σου γάμος, παλιόφιλε».

«Τράβηξε πάνω του την προσοχή», συμφωνεί ο Ιμπραϊμ.

Ως και πριν από την ατυχή εξέμεση, υπήρχε κάτι περίεργο πάνω του. Αυτό ήταν που ένιωθε η Ελίζαμπεθ; Θα έπαιρνε όρκο ότι την κοίταξε κάποια στιγμή. Μια φευγαλέα ματιά, αλλά συνειδητή.

«Τι συμπέρασμα έβγαλες απ' όλα αυτά, Ελίζαμπεθ;» ρωτάει ο Ιμπραϊμ.

Η Ελίζαμπεθ το σκέφτεται για λίγο και κατορθώνει να χαμογελάσει αχνά. Το χαμόγελο είναι αληθινό, το ξέρει, κι επίσης ξέρει ότι μια μέρα θα πλατύνει. «Ήταν υπέροχα – έδειχναν τόσο ευτυχισμένοι. Και η Τζόις επίσης».

«Έχει πιει μισό μπουκάλι σαμπάνια», λέει ο Ρον.

Η Τζόις βγάζει έναν μικρό λόξιγκα. Οι τέσσερις φίλοι κοιτάζουν το ηλιοβασίλεμα, με την πέτρινη βεράντα του επιβλητικού σπιτιού να είναι καταδική τους. Από μέσα ακούγονται γέλια και μουσική.

Η Ελίζαμπεθ κοιτάζει τους φίλους της και σκέφτεται τον Στίβεν. Η Τζόις το προσέχει –είναι άνθρωπος που προσέχει τα πάντα– και βάζει το χέρι στο μπράτσο της Ελίζαμπεθ.

«Σ’ ευχαριστώ που ήρθες, Ελίζαμπεθ», λέει. «Ξέρω ότι είναι δύσκολο ακόμη».

«Ανοησίες», λέει η Ελίζαμπεθ έτοιμη να βγάλει διάλεξη για την αυτάρκεια. Όμως η Τζόις έχει δίκιο: είναι δύσκολο ακόμη. Σχεδόν ακατόρθωτο, για την ακρίβεια. Πίνει άλλη μια γουλιά μπράντι και κοιτάζει κάτω. «Ανοησίες».

Η Ελίζαμπεθ στρέφεται καθώς η Τζοάνα βγαίνει στη βεράντα από τη δίφυλλη πόρτα. «Κι αναρωτιόμουν πού έχετε τρυπώσει όλοι. Τι κάνετε; Το τσούζετε;»

Ο Ρον σηκώνεται και την αγκαλιάζει. «Θέλαμε απλώς πέντε λεπτά ησυχία. Τι κάνει ο κουμπάρος;»

«Ο Νικ;» λέει η Τζοάνα. «“Ενυδατώνεται” ξανά».

Νικ, έτσι τον έλεγαν. Νικ Σίλβερ.

«Και το τραπεζομάντιλο;» ρωτάει ο Ιμπραήμ.

«Κατεστραμμένο», λέει η Τζοάνα. «Θα αφαιρεθεί από την προκαταβολή. Ποιος έρχεται για έναν χορό; Μαμά; Οι πάντες θέλουν να χορέψουν μαζί σου. Φαίνεται πως σε βρίσκουν γοητευτική».

«Είμαι γοητευτική», λέει η Τζόις, με λόξιγκα ξανά. «Από μένα το πήρες».

Ο Ρον βοηθά την Τζόις να σηκωθεί. «Ίσως ο μπαμπάς του Πολ θα 'θελε έναν χορό, Τζόις;»

«Δεν ενδιαφέρομαι», λέει η Τζόις.

«Πάντως», λέει ο Ιμπραϊμ, «είχες το χέρι σου στο γόνατό του σ' όλο το γεύμα».

«Τον καλωσόριζα στην οικογένεια», λέει η Τζόις.

«Δεν έχω ξανακούσει να το αποκαλούν έτσι», λέει ο Ρον και κατεβάζει την μπίρα του.

«Και, Ιμπραϊμ», λέει η Τζοάνα, «αναρωτιέμαι, θα 'θελες να χορέψεις μαζί μου;»

«Μετά χαράς», λέει ο Ιμπραϊμ και σηκώνεται. «Τι χορό; Φοξ τροτ; Κουίκ στεπ;»

«Ό,τι καταφέρεις με το “Like a Prayer” της Μαντόνα», λέει η Τζοάνα.

Ο Ιμπραϊμ νεύει. «Θ' αυτοσχεδιάσουμε».

Οι πάντες έχουν σηκωθεί τώρα και πηγαίνουν προς την πόρτα. Όμως η Ελίζαμπεθ μένει εκεί που είναι. Η Τζόις βάζει το χέρι στον ώμο της φίλης της.

«Θα 'ρθεις;»

«Σε δέκα λεπτά», λέει η Ελίζαμπεθ. «Πήγαινε να διασκεδάσεις».

Η Τζόις της σφίγγει τον ώμο. Πόσο ευγενική είναι μαζί της αφότου πέθανε ο Στίβεν... Ούτε διαλέξεις, ούτε κηρύγματα, ούτε κούφια λόγια. Παρούσα όταν ένιωθε ότι την είχε ανάγκη· απούσα όταν ήξερε ότι η Ελίζαμπεθ χρειαζόταν λίγο χρόνο. Ο Ρον της έχει σταθεί με αγκαλιάσματα· ο Ιμπραϊμ, ο σπουδαίος ψυχίατρος, έχει προσπαθήσει να την τσιγκλήσει πότε έτσι, πότε αλλιώς, πιστεύοντας ότι αυτή δε θα το πρόσεχε. Όμως η Τζόις; Η Ελίζαμπεθ ήξερε ανέκαθεν ότι η Τζόις διέθετε μια συναισθηματική ευφυΐα που έλειπε από την ίδια, όμως ήταν εκπληκτικό με τι χάρη είχε φερθεί αυτόν τον τελευταίο χρόνο. Η συντροφιά χάνεται μέσα και η Ελίζαμπεθ είναι μόνη ξανά.

Ξανά; Η Ελίζαμπεθ είναι πάντα μόνη τώρα. Πάντοτε μονάχη, και ποτέ: έτσι ήταν η θλίψη.

Ο ήλιος έχει εξαφανιστεί πίσω από τα Σάουθ Ντάουνς. Πάντοτε μονάχη, αλλά ποτέ μόνη. Η Ελίζαμπεθ νιώθει τις αισθήσεις της να ξυπνούν ξανά. Όμως, τι συμβαίνει;

Από μια αλέα κάτω από τη βεράντα στ' αριστερά της, ακούει έναν θόρυβο. Ένας άντρας βγαίνει από πίσω από μια ψηλή βαλανιδιά και προχωράει προς το μέρος της.

Αυτό ήταν λοιπόν: κάποιος βρισκόταν εκεί έξω στο μισόφωτο. Να τι ήταν αυτή η αίσθηση αφύπνισης. Καθώς ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλιά ως τη βεράντα, η γνώριμη τώρα φιγούρα του Νικ Σίλβερ, του κουμπάρου, προβάλλει στο φως. Ο Νικ νεύει προς την καρέκλα δίπλα στην Ελίζαμπεθ.

«Επιτρέπεται;»

«Φυσικά», λέει η Ελίζαμπεθ. Ακούει ενθουσιώδεις κραυγές μέσ' από το σπίτι. Θα 'ναι αναμφίβολα ο Ιμπραϊμ που χορεύει. Ο Νικ κάθεται.

«Είστε η Ελίζαμπεθ», λέει. «Ξέρω, το ξέρετε».

«Αλίμονο, ναι», λέει η Ελίζαμπεθ. Προσέχει με ανακούφιση ότι ο Νικ έχει αλλάξει πουνάμισο. «Σας απασχολεί κάτι, κύριε Σίλβερ;»

Ο Νικ νεύει. Κοιτάζει ψηλά στον ουρανό και μετά την Ελίζαμπεθ ξανά. «Το θέμα είναι ότι κάποιος προσπάθησε να με σκοτώσει σήμερα το πρωί».

«Μάλιστα», λέει η Ελίζαμπεθ. Κάτι σαν να παίρνει μπρος μέσα της. Τον τελευταίο χρόνο νιώθει την καρδιά της σαν μηχανή, μια μηχανική αντλία που την κρατάει ζωντανή ενάντια στη θέλησή της, όμως τώρα της φαίνεται να 'χει σάρκα ξανά. «Είστε βέβαιος;»

«Ναι», λέει ο Νικ. «Όταν ξέρεις κάτι, τότε το ξέρεις, σωστά;»

«Κι έχετε αποδείξεις;» ρωτά η Ελίζαμπεθ. «Πολλοί της γενιάς σας έχουν την τάση να γίνονται μελοδραματικοί».

Ο Νικ σηκώνει το κινητό του. «Έχω αποδείξεις».

Η Ελίζαμπεθ νιώθει μια οικεία βαρύτητα ν' αρχίζει να την τραβά. Θα 'πρεπε άραγε να ξεφύγει όσο ακόμη μπορεί;

«Έχει κάποιος λόγο να σας σκοτώσει;» ρωτάει. Δεν ξεφεύγει. Φυσικά όχι. Να ξεφύγει για πού; Έτσι κι αλλιώς, το έδαφος έχει υποχωρήσει κάτω απ' τα πόδια της.

Ο Νικ νεύει. «Ναι. Και πολύ καλό μάλιστα. Για να 'μαι δίκαιος».

Ένα μονοπάτι καθαρίζει στο μυαλό της Ελίζαμπεθ: είναι παλιό και χορταριασμένο, αλλά να το. «Και ξέρετε ποιος είναι;»

«Θα μείνει μεταξύ μας;» λέει ο Νικ. «Μπορώ να σας εμπιστευτώ;»

«Τον εαυτό σας να ρωτήσετε, κύριε Σίλβερ», λέει η Ελίζαμπεθ. «Όχι εμένα».

Ο άντρας τρέμει κι ας είναι ζεστή η βραδιά. «Μπορώ να σας πω μερικά ονόματα, ναι».

«Θέλουν πολλοί να σας σκοτώσουν;» λέει η Ελίζαμπεθ υψώνοντας τα φρύδια. «Κι όμως, δείχνετε άκακος».

«Σας ευχαριστώ», λέει ο Νικ.

«Γιατί ήρθατε σ' εμένα;» τον ρωτάει. «Και δεν πήγατε, ας πούμε, στους καλούς μας φίλους της αστυνομίας;»

«Απλώς, να...» κάνει ο Νικ. «Δε θέλω να μιλήσω στην αστυνομία για πολλούς λόγους, κι είχα ακούσει για εσάς από τον Πολ. Για τη φήμη σας».

«Είμαι σίγουρη ότι υπερέβαλλε», λέει η Ελίζαμπεθ. Εύκολα ξεχνάει κανείς τη φήμη του.

«Αναρωτιόμουν», λέει ο Νικ, κοιτώντας τη μ' έναν φόβο που αυτή τον έχει δει πάμπολλες φορές στο πέρασμα των χρόνων, τον φόβο του ανθρώπου που είναι με το ένα πόδι στον γκρεμό, «αν σας πω τα πάντα, ξέρετε κάποιον που θα μπορούσε να με βοηθήσει;»

Η Ελίζαμπεθ ήταν έτοιμη πριν από τον γάμο να αρνηθεί

την πρόσκληση. Να μείνει σπίτι και να διαβάσει. Να κοιτάζει την πολυθρόνα του Στίβεν. Να αυτοτιμωρείται. Όμως είχε πει ναι. Κάτι της έλεγε ότι ήταν ώρα να ξανακάνει μια αρχή. Σκεφτόταν πως ίσως αυτό το κάτι ήταν η προοπτική να δει δυο ανθρώπους να αγαπιούνται, αλλά να που επρόκειτο για κάτι ακόμα καλύτερο. Για έναν κουμπάρο που απειλούσαν να τον σκοτώσουν.

Τα μπλεξίματα μοιάζουν τόσο με την αγάπη: όταν έρθει η ώρα, θα σε βρουν. Να τη λοιπόν στον γάμο.

Γνωρίζει κάποιον που θα μπορούσε να τον βοηθήσει; Η Ελίζαμπεθ κοιτάζει τον Νικ, γνέφει και του πιάνει το χέρι.

«Ναι, κύριε Σίλβερ».

Κι αν υπάρχει ασφάλεια;» ρωτά η Κόνι Τζόνσον δαγκώνοντας μια μπουκιά από το κρουασάν σοκολάτα.

«Σ' αυτή την περίπτωση, θα πρέπει να τους σκοτώσεις;» ρωτάει η Τία.

Η Κόνι νεύει συλλογισμένη. Δε δείχνει παράλογο. Δεν είναι ότι θα έκανε *αυτή*, αλλά δεν μπορείς να κατηγορήσεις την Τία ότι δε σκέφτεται κάθε ενδεχόμενο. Προσπαθεί να κάνει εντύπωση.

«Η μήπως κρατάς ομήρους τα μέλη της οικογένειάς τους;» προσθέτει η Τία, ελπίζοντας φανερά η απάντησή της να είναι η σωστή.

Όλο αυτό ήταν ιδέα του Ιμπραΐμ. Ίσως δεν πήγε όπως ακριβώς το είχε σχεδιάσει, όμως το φταίξιμο δεν είναι της Κόνι, ε;

Όσο βρισκόταν ακόμη στις φυλακές Ντάργουελ, πριν από την «ατυχή» κακοδικία και την ακόλουθη αποφυλάκισή της, ο Ιμπραΐμ της είχε κάνει μια πρόταση. «Πρέπει να επιστρέψεις κάτι στην κοινωνία, Κόνι», είχε πει. Ακολούθησε μια σύντομη λογομαχία όπου ο Ιμπραΐμ χρειάστηκε να διευκρινίσει ότι δεν εννοούσε να επιστρέψει λεφτά ή άλλα υπάρχοντα που είχε αποκτήσει κατά τη μακρά και αποδοτική της σταδιοδρομία, αλλά να βοηθήσει κάποιον λιγότερο τυχερό από την ίδια – «Σ' το ξαναλέω, όχι με λεφτά, μην πανικοβάλλεσαι». Της εξήγησε γιατί πίστευε ότι η Κόνι θα γινόταν εξαιρετική καθοδηγήτρια για κάποιες από τις νεότερες τροφίμους στις φυλα-

κές Ντάργουελ. «Χάρισε λίγη σοφία», είπε ο Ιμπραΐμ, «μερικά μαθήματα ζωής». Της υποσχέθηκε πως αυτό θα την ωφελούσε.

Ήξερε την Τία Μαλόουν από τα μαθήματα τέχνης, όπου είχαν πιάσει την κοπέλα να κλέβει κόλλα. Την πλησίασε κάποια στιγμή την ώρα του μεσημεριανού και βρέθηκαν σύντομα να ψιλοκουβεντιάσουν. Ο Ιμπραΐμ καταχάρηκε με τούτη την εξέλιξη και πρόβλεψε ότι αυτή η σχέση θα της πρόσφερε μεγάλη ικανοποίηση.

«Πενήντα χιλιάρικά για σένα», λέει η Τία. «Και πενήντα για μένα».

Η Κόνι πίνει λίγο λίγο τον flat white καφέ της. Συνολικά έχει εκτίσει επτά μήνες προφυλάκισης στις φυλακές Ντάργουελ, ύστερα από εκείνη την ατυχή υπόθεση στην Αποβάθρα Φερχέιβεν με την κοκαΐνη και τους νεκρούς που τα ονόματά τους τα 'χε ξεχάσει. Δεν ήταν όσο άσχημο θα μπορούσε να είναι. Χάρη στις επαφές της έξω, ήταν η μοναδική γυναίκα σ' όλη τη φυλακή με μηχανήμα πιλάτες και συνδρομή στο Netflix.

«Θα μπορούσα να βγάλω πενήντα χιλιάρικά μ' ένα τηλεφώνημα», λέει η Κόνι. «Δε χρειάζεται να μπλεχτώ σ' αυτό».

«Σε παρακαλώ», λέει η Τία, «σ' το υπόσχομαι ότι θα 'χει πλάκα. Και μου 'πες ότι έπρεπε να 'χω όνειρα».

Πράγματι, της το είχε πει στην πρώτη πρώτη «συνεδρία» τους. Της άρεσε πάρα πολύ η Τία, η φιλοδοξία της. Είχε ξεκινήσει την εγκληματική της σταδιοδρομία κλεβοντας Rolex από πλούσιους τουρίστες στο Γουέστ Εντ. Ήταν τέσσερις με ποδήλατα, που μπαινόβγαιναν στην κίνηση και στάμπαραν στόχους. Με το που πετούσαν απειλές κι έκλεβαν το Rolex, εξαφανίζονταν σε παράδρομους και βρίσκονταν πίσω στην ασφάλεια του Βόξχολ, προτού ακουστεί η πρώτη σειρήνα. Η Τία ήταν το μόνο κορίτσι στη συμμορία και κρατούσε πάντοτε

κλειστό το στόμα στη διάρκεια της ληστείας, ώστε να κρύβει το φύλο της. Τελικά τους έπιασαν όλους όταν ένας οδηγός της Deliveroo, που πρέπει να 'θελε να του δώσουν παράσημο, τους ακολούθησε κι οδήγησε τους μπάτσους στην κρυψώνα τους. Και τότε ακόμα, τσίμπησαν τρία αγόρια κι εγκατέλειψαν την έρευνα όταν το τέταρτο αγόρι παρέμεινε άφαντο.

«Εκατό χιλιάρια όμως, Τία;» λέει η Κόνι. «Τι σου 'χω μάθει; Σίγουρα, μπορείς να ονειρευτείς κάτι μεγαλύτερο, ε;»

Η Κόνι όφειλε να το ομολογήσει, ευχαριστιόταν να είναι καθοδηγήτρια. Η Τία συνέχισε για λίγο τις ληστείες με ποδήλατο, με τρία νέα αγόρια μαζί της τώρα, με την ανθρώπινη ασπίδα της να 'χει ξαναφτιαχτεί, όμως σύντομα της συνέβη μια επιφοίτηση του είδους που εκτιμούσε η Κόνι.

Γι' αυτό συναντιούνται ακόμη μία φορά την εβδομάδα, συνήθως στο πιο καινούργιο βίγκαν καφέ του Φερχέιβεν, το Τρελός με τη Σόγια. Τώρα υπάρχουν περισσότερα βίγκαν καφέ στο Φερχέιβεν απ' ό,τι βίγκαν, αλλά, όσο ασταμάτητος κι αν είναι ο εξευγενισμός της πόλης, η Κόνι διαπιστώνει με χαρά ότι δεν έχει μειωθεί η ζήτηση για κοκαΐνη.

«Κάτι μεγαλύτερο από εκατό χιλιάρια;» ρωτά η Τία. Μπροστά της έχει μια κρέπα με καρύδα.

«Πες μου τι κατάλαβες», λέει η Κόνι. «Όταν έκανες τις ληστείες με το ποδήλατο».

«Ξέρεις τι κατάλαβα», λέει η Τία.

«Ξέρω, αλλά πες μου».

Αυτή ήταν μια τεχνική που την είχε κλέψει από τον Ιμπραΐμ, ο οποίος έκανε την Κόνι ν' ακούει τον εαυτό της. Ήξερε πού ήθελε να την οδηγήσει, όμως έπρεπε να βρει μόνη τον δρόμο της ως εκεί. Αν βρεις τον δρόμο σου για κάπου, μπορείς να γυρίσεις οποτεδήποτε θελήσεις. Αυτή τουλάχιστον την ιδέα, πιθανώς ανοησία, είχε ο Ιμπραΐμ.

«Κάποιος αγόραζε ένα Rolex σ' ένα μαγαζί», λέει η Τία.

«Σ' ένα κοσμηματοπωλείο στο Νάιτσμπριτζ, που το παρακολουθούσαμε. Κι έπειτα εγώ και οι φίλοι μου τον ακολουθούσαμε, κλέβαμε το ρολόι και μετά το πουλούσαμε».

«Και;» λέει η Κόνι γυρεύοντας περισσότερα. Ήταν ενοχλητικό όταν το έκανε αυτό ο Ιμπραϊμ, όμως όχι όταν το 'κανε η ίδια. Ο Ιμπραϊμ είναι σ' έναν γάμο σήμερα. Της έστειλε μια φωτογραφία. Η Κόνι θα 'θελε πολύ να παντρευτεί. Θα έπρεπε μήπως να κάνει κάτι γι' αυτό; Αυτό που χρειάζεται σι' αλήθεια είναι ένα Tinder για κακοποιούς. Οι πάντες θα χρησιμοποιούσαν την πιο πρόσφατη φωτογραφία που τους είχαν τραβήξει στην Ασφάλεια.

«Και», λέει η Τία, «ίσως το κάναμε αυτό δεκαπέντε, είκοσι φορές. Πηγαίναμε ως εκεί με τα ποδήλατα, βρίσκαμε έναν στόχο, τον ληστεύαμε, το παίζαμε κορόνα γραμμата, γυρνούσαμε με τα ποδήλατα. Δεκαπέντε με είκοσι διαφορετικές ληστείες, δεκαπέντε με είκοσι ευκαιρίες να μας τσακώσουν. Τρομερή αερόβια άσκηση, αλλά μεγάλο ρίσκο».

«Έτσι εσύ τι σκέφτηκες;» Ο καλύτερος φίλος του Ιμπραϊμ, ο Ρον, ήταν στη φωτογραφία. Η Κόνι είχε υποσχεθεί να μην τον σκοτώσει παρά τον ρόλο που είχε παίξει στη σύλληψή της. Θα το δούμε αυτό. Δεν είναι άνθρωπος που ξεπερνάει εύκολα τις πικρίες της. Μερικές φορές τής φαίνεται πως, άμα δεν τις είχε για έρμα, θα την έπαιρνε ο αέρας.

Η Τία τελειώνει την κρέπα της. «Έτσι είπα, εντάξει, έχουν αγοράσει όλοι αυτά τα ρολόγια απ' το ίδιο κατάστημα. Γιατί λοιπόν να μη ληστεύουμε κατευθείαν το μαγαζί; Και τα δεκαπέντε ρολόγια μεμιάς. Το ίδιο όφελος, αλλά μονάχα μία πιθανότητα να μας τσακώσουν».

Η Κόνι γνέφει. Λέγονται πολλές ανοησίες για τους νέους, όμως η Τία σκέφτεται έξυπνα και καθαρά. Είναι δραστήρια, δουλευταρού. Μένει ωστόσο ακόμη να κάνει το τελευταίο βήμα. Να το σκεφτεί μόνη της.

«Και τα μειονεκτήματα αυτής της μεθόδου;» Μα τον Θεό, μερικές φορές μιλάει σαν τον Ιμπραϊμ. Βρισκόταν σε μια συνάντηση την περασμένη Τρίτη, όπου πυροβόλησαν στο πόδι έναν εισαγωγέα κοκαΐνης, κι έπιασε τον εαυτό της να λέει: «Ο πόνος είναι προσωρινός, όμως το μάθημα που σου διδάσκει είναι παντοτινό». Δεν το έχει πει αυτό στον Ιμπραϊμ γιατί, αν και θα ήταν περήφανος που τον τσιτάρει, εξακολουθεί να αποδοκιμάζει τις επαγγελματικές της υποθέσεις.

«Χρειάζεται περισσότερη σχεδίαση, μεγαλύτερη ασφάλεια, θα γίνει πιο εκτεταμένη αστυνομική έρευνα αφότου το έχεις κάνει», λέει η Τία. «Όμως αυτό μ' αρέσει, η σχεδίαση. Αυτό ευχαριστιέμαι».

«Και δούλεψε; Το νέο σχέδιο;»

«Δούλεψε ρολόι», λέει η Τία, «ώσπου μας πιάσανε».

«Αλλά θα σας είχαν πιάσει έτσι κι αλλιώς, ε;» λέει η Κόνι. «Για κάτι, κάποια στιγμή. Είναι ο κίνδυνος του επαγγέλματος. Έτσι, γιατί να μη σε πιάσουν για κάτι μεγάλο; Συνέχισε λοιπόν. Τι έμαθες; Ποιο είναι το νέο σου σχέδιο;»

«Έχω μάθει το μάθημά μου», λέει η Τία. «Αυτή τη φορά, όταν ηχήσει ο συναγερμός, θα 'χω δύο λεπτά. Ούτε δευτερόλεπτο περισσότερο. Δεν έχει σημασία αν η επόμενη δουλειά θα 'ναι τα πετράδια του στέμματος, όταν περάσει το δίλεπτο, θα 'χω γίνει καπνός».

Η Κόνι νεύει. «Αυτό έμαθες;»

Η Τία την κοιτάζει όπως έχει κοιτάξει η Κόνι τον Ιμπραϊμ αναρίθμητες φορές. Ξέρει ότι είναι ερώτηση παγίδα. Ότι θα έπρεπε να έχει μάθει κάτι άλλο· κι είναι αρκετά ξύπνια ώστε να προσπαθήσει να καταλάβει τι πράγμα.

«Λοιπόν», λέει ενώ σκέφτεται στο πόδι, ή μάλλον καθισμένη σ' ένα άβολο σκαμπό. «Έκλεβα Rolex ένα ένα».

«Μμμ», κάνει η Κόνι.

«Κι έπειτα συνειδητοποίησα ότι αγοράζονταν από το ίδιο

μαγαζί όλα, έτσι μπορούσα να πάω εκεί και να κλέψω δεκαπέντε με τη μία».

«Και λοιπόν;» Μια μητέρα που σπρώχνει ένα καρότσι έξω από το τζάμι του καφέ ρίχνει μια ματιά μέσα. Η Κόνι αναρωτιέται τι να βλέπει. Μια ξανθιά με ακριβή αθλητική φόρμα να κουβεντιάζει καθισμένη με μια μαύρη έφηβη. Δεν ξέρει ότι η Κόνι στην πραγματικότητα αλλάζει τη ζωή της Τία εδώ, τούτη δω τη στιγμή.

«Και λοιπόν...» Η Τία κερδίζει χρόνο.

«Σου 'πα, Τία», λέει η Κόνι, «πρέπει να 'χεις όνειρα. Εκαστό χιλιάρικα δεν είναι τίποτα».

«Και λοιπόν...» ξαναλέει η Τία με το μυαλό της να σκρολάρει από απάντηση σε απάντηση ώσπου, τελικά, βρίσκει τη σωστή. «Από πού παίρνουν τα μαγαζιά τα Rolex τους;»

Διάννα.

Η Τία το σκέφτεται. «Το μαγαζί στο Φερχέιβεν, που θέλω να ληστέψω, έχει δεκαπέντε Rolex. Όμως θα υπάρχει ένα μαγαζί στο Λιούις με άλλα δεκαπέντε. Κι ένα στο Μπράιτον με δεκαπέντε ακόμα. Κι όλα προήλθαν από κάπου».

«Έτσι πρέπει να 'ναι λογικά, ε;» λέει η Κόνι. Βλέπει γιατί ο Ιμπραΐμ απολαμβάνει τόσο τη δουλειά του. Είναι η αίσθηση που έχεις όταν κάνεις μια σημαντική πρόοδο.

Η Τία γνέφει ζωηρά τώρα, βάζοντας το μυαλό της να δουλέψει κι απολαμβάνοντάς το. «Μια αποθήκη, κάπου κοντά στο λιμάνι – μπορώ να το ανακαλύψω, ναι, μπορώ. Και δε θα βγάλουμε εκατό χιλιάρικα, αλλά ένα εκατομμύριο. Με τη μία».

«Είναι δύσκολο όμως να ληστέψεις αποθήκη», λέει η Κόνι.

«Δύσκολο είναι να ληστέψεις οτιδήποτε», λέει η Τία. «Αν είναι λοιπόν να ληστέψεις κάτι—»

«Κάν' το να 'ναι μεγάλο», λέει η Κόνι. «Εντάξει, υπολόγιζε με κι εμένα, είμαι μέσα».

Η Τία χαμογελά πλατιά και βγάζει ένα σημειωματάριο

απ' το σακίδιό της. Η Κόνι κοιτάζει το σακίδιο. Πάει στοίχημα ότι η Τία το έχει από το σχολείο. Το 'χει πάρει σε εξετάσεις, το 'χει κουνήσει αμέριμνα πέρα δώθε μιλώντας σε αγόρια σε στάσεις λεωφορείων. Και τώρα δεσ την.

«Πρώτα απ' όλα, χρειαζόμαστε μια συμμορία», λέει η Τία γράφοντας στο σημειωματάριο. «Ανθρώπους που μπορούμε να εμπιστευτούμε».

Η Κόνι νιώθει χάρμα. Πρέπει να το αναγνωρίσει στον Ιμπραΐμ. Όταν έχει δίκιο, έχει δίκιο, πάει και τελείωσε.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΠΙΘΑΝΟΙ
ΦΙΛΟΙ. ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ. ΕΝΑΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΣ
ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ...

Καλώς ήρθατε στη Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης.

Μοναδική απόλαυση· ένα
ανάγνωσμα γοητευτικό,
διασκεδαστικό, τρυφερό.

THE GUARDIAN

Συναρπαστικό
και ταυτόχρονα
ξεκαρδιστικό.

EVENING STANDARD

Αστείο, έξυπνο
και καθηλωτικό.

HARLAN COBEN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκείνο που ξεχωρίζει στη γραφή
του Osman είναι ότι αγαπά πραγματικά
τους ανθρώπους και απολαμβάνει όλες
τις αδυναμίες και τις ιδιορρυθμίες τους...
ένα απολαυστικό ανάγνωσμα.

THE OBSERVER

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6594-4

9 786180 165944

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ: 32280